

„Panna Maria byla také vdova, takže nám rozumí,“

Zemřel náhle a nečekaně, po těžké nemoci. Slova, která čteme stále častěji na vývěskách smutečních oznámení.

Pandemie přináší ztrátu těch nejbližších. Z provdaných žen jsou ze dne na den vdovy, ze ženatých mužů vdovci a z dětí sirotci. Každý, kdo ztratí svého životního partnera, se vedle bolesti a žalu vyrovnává s dosud nepoznanou samotou.

Ženy, které si tímto náročným obdobím prošly, založily v roce 2012 ve Zlíně spolek, který ovdovělým pomáhá smutek ze ztráty partnera překonat. U zrodu Společenství vdov a vdovců, z. s., stála jeho předsedkyně Mgr. Alenka Panáková. Sama si prošla křížovou cestu vdovství, prožila si svou osobní golgotu i vzkříšení k novému smysluplnému životu a společně s dalšími ovdovělými pomáhá sušit slzy plačícím ženám.

O vdovách a vdovcích se ve společnosti skoro nemluví. Čím to je?

Vdovství je opomíjený stav. Přitom se dotýká velkého množství lidí. V republice jsou nás statisíce. Ovdovělí mají své specifické touhy, představy a potřeby. Nejvíce je však trápí samota, která je považována za nejhorší nemoc na světě. Naše společenství vytváří různé akce a programy, na které zveme ty, kdo zůstali sami. Tito lidé jsou mnohdy uzavřeni do toho svého smutku a bojí se někam jít.

V čase pandemie počet vdov a vdovců ještě více roste. Jak se mohou s náhlou ztrátou partnera vyrovnat?

Doba prvních měsíců je náročná. Člověk prožije citové bouře, bolest, že ten jejich partner tam najednou vedle nich není. Nejhorší období trvá většinou rok, ale znám několik žen, které se stáhly úplně ze světa a utápěly se v tom smutku. Dlouho trvá přijmout jen skutečnost, že jste vdova. Vnitřně se tomu bráníte. Cestou z té bolesti je v zapojení se do normálního života. Už sv. Jan Zlatoústý ve svém dopise mladé vdově doslova píše: ‚Uplynuly dva roky, co jsi ztratila svého milovaného manžela, a myslím si, že už nastal čas, abys začala měnit svůj život.‘

Jak pomáhá zvládat tu situaci víra?

Bez víry se ovdovění velmi těžko zvládá. Už i to vědomí, že se jednou setkám se svým manželem na věčnosti nebo mnozí z nás i se svými zemřelými dětmi, tak to dodává sílu. Osobně jsem našla útěchu v Písmu. Boží slovo je plné života a síly. Každé to slovo vás nabíjí. Slovo je nesmírně silné. Když si vezmu Písmo, jsem na mši svaté, modlím se z breviáře nebo si něco čtu z textů papeže Františka, tak to je jako pohlázení.

Jakou roli v procesu návratu do života hraje vaše společenství?

Jestliže žijete ve vztahu s mužem, jste spolu 30, 40, 50 let, tak vám zoufale chybí, že tam vůbec je a dýchá. Nelze žít bez kontaktu, bez vztahu. Nejdůležitější na těch

říká Alenka Panáková ze Společenství vdov a vdovců

našich akcích je, že jsme spolu, obejmeme se a jsme šťastné. Ty zážitky ze setkání s druhými vás nabijí a jste schopna z těch vzpomínek žít další dny a týdny.

Jak ovlivnila vaši činnost pandemie?

Běžně pořádáme dvě aktivity do měsíce. Jsou to poutě, jedno- i vícedenní zájezdy, duchovní obnovy, přednášky, setkání s představiteli církve, různé kulturní akce a letní týdenní pobyty. Součástí těchto akcí byla vždy mše svatá nebo krátké duchovní zastavení. Loni se nám však kvůli koronaviru z naplánovaných akcí podařilo uskutečnit jen jednu. Stále máme v provozu kancelář ve Zlíně v areálu bývalého kláštera Regina, kde poskytujeme poradenství a osobní konzultace. Když se nemůžeme setkávat, alespoň si napíšeme e-maily a voláme si. Snažíme se různé duchovní podněty a inspirace k modlitbě publikovat na webových stránkách našeho společenství www.vdovyavdovci.cz.

Jakou roli hraje pro vaše společenství Svatý Hostýn a Panna Marie?

Panna Maria Hostýnská je naše srdeční záležitost. První pouť vdov a vdovců byla právě na Svatém Hostýně 4. října 2012. Sešlo se nás osmdesát, dva kněží a otec arcibiskup Graubner. Měli jsme zde už tři adventní duchovní obnovy a dvakrát jsme zde byli na týdenních pobytech. Účastníme se také Pouti rodin. Toto poutní místo jsme si oblíbili.

Jste autorkou rozjímání Křížová cesta pro vdovy. Jak se vlastně zrodila?

Poprvé jsme se jí modlily na Svatém Hostýně, kde jsme měli setkání s otcem biskupem Josefem Nuzíkem. Protože byla venku zima, udělali jsme si křížovou cestu uvnitř poutního domu. Obrazy zastavení jsme promítali na plátno a do toho četli krátká rozjímání. Otec Nuzík mi pak navrhl, abych to nechala vydat. A to se podařilo.

Na křížové cestě se setkáváme s Pannou Marií, která byla vlastně také vdova...

Byla vdova a ty naše bolesti jsou jí blízké. Velice dobře nám rozumí. Když jí zemřel svatý Josef, tak zažila to, co prožíváme my. Stejně rozumí těm, kdo přišli o dítě. Po smrti dcery, které bylo 25 let, jsem za Pannou Marií na Svatý Hostýn chodila každý týden. Tyto poutě mě vždy obcerstvily a dodaly mi naději a sílu žít dál.

Děkuji za rozhovor.

Pavel Siuda